

Sy-li spěwat,
Pilnje džětaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihiciznje a placzi šhtwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

3. njedzela po swjatej Trojicy.

1. Pětr. 5, 5—11.

Japoschtol Pětr napomina naš k ponižnosći, k ponižnosći pšched bližšim a k ponižnosći pšched Bohom. Ponižnosć je dobry kšchesczijaniski poczint, trochu žadny; pšchetož wón so czežzy namuńnje. Wón pak je sa kšchesczijanoto jara nusny. Nasch Ebóžnik je kam prajil: sbóžni so czi, kiž so duchownje křudži, t. r. kofsiž hebi wjele njewjedza na to, štož so; pšchetož jich je to njebjeske kralestwo. A wón je dale prajil: wuńće wote mnje, pšchetož ja so cziheje myšle a i wutrobu potorny. Nam, jeho wučobnikam, nicžo tak derje njepšchisteji, kaž potornosć, ponižnosć. Dajmy so duž po naspomnjenym Božim kłowie ros- wučez wo kšchesczjaniskej ponižnosći.

„Wšchitzy budžeje jedyn druhemu poddani a woblekajeje so ponižnosć; pšchetož Bóh napšchecziwo steji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu.“ Najprjedy potajkim ponižnosć pšchecziwo so buczłowjekam. S tym njeje prajene, so njemohł jedyn cžłowjek stejeć wšchishe druhého. Je a dyrbi być wěsty porjad we wšy, w ludu, w kraju. Prjódstejerjo, jastojnizy, wšchischi dyrbja być a roskajowacž, runje kaž starschi kwojim džěczom roskajuja, a je nusne, so poddanam wšchu wolu njedadža, ale pravu křezimnu pšchewjedu. Hospodar ma być i kñjesom nad domjazymy, džěczimi a křuzobnymi. Tola kóždy, kiž ma tał na někajse wafchnje roskajowacž, dyrbi pšchi tom wostacž ponižny. Tajku pravu ponižnosć namakasch tam, hdžež dorosčeny k džěczu, bo- losće abo styska dla pšchakazemu pšchistupi a jemu křlyš setreje; hdžež nan, přeni w kwojbyje, njeje křurowy tyran, ale i pilnej ruku so stara sa kwojbnych; hdžež jastojnizy kwoju móž njewužit-

nje njewužitwaja, ale se kwojej mozu poddanam křuzicž pytaju; hdžež ministerjo so dopomnja, so jich mjeno reka „křuzobnik“; hdžež wučer a předar nochze być kñjes nad duschemi, ale pastny a pomocnik k sbóžnosći; hdžež jedyn staw druhemu křuzi se kwo- jej mozu, radu, mudrosću a bohatstwom. Što mohł nam tu lepšchi pšchiklad być hacž nasch Ebóžnik, i kotrehož džěczatstwa so wosebje to jene wuśběhnje, so bě kwojimaj starschimaj pod- dany, kotryž so njeharbowasche, i złownikami a hřěšnikami sa blidom kědzecž a kwojim wučobnikam nohi mhečž?

Namakamy tajku ponižnosć džěnja? Wona křetro nasad stupa. Kajke škóžby křlyšisich wo naschej mlodžinje! Ma dobru křuzobnu, ale njepšcha nana, macžer, džěkodawaczerja, mišchtra. Někotry cžłowjek je we wójuje a po wójuje k pjenjesam pšchischol, je derje wobstarany, a nětko chze być wulki kñjes, nikomu pod- dany. Jedyn chze być pšchemoh druhemu pšchěš narod, potwo- tanje, wučenosć, bohatstwo, pšchěš wulke křočiny, kiž dawa. A někotry chze wjazy hacž drusy być teho dla, so so harbuje, i ruku džělacž, czežke džělo druhim pšchewostaji, drohi cžasž se přisidnistwom pšchecziwi a najnowšchu módu wumjedže.

Kšchesczijenjo, kał so tajke horde-smyšlenje a wulzyczinje- nje snježe i Pětrowym napominanjom: „Budžeje wšchitzy jedyn druhemu poddani a woblekajeje so ponižnosć; pšchetož Bóh na- pšchecziwo steji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu?“ Gordy cžłowjek widži jenož hebe, niz bližicheho; chze kaž hubjenje wo- czehnjene džěczu wšcho po kwojej kłowie cžinicž; cžuje so wšchu- dže wrócžohadženy, je trochu njescžerpny a cžini hebi a kwojej wokolnje to czežke žiwjenje hišchěze czežiche. A Bóh steji pšchec- cziwo njemu; jeho prawdosćizwa křlyna ruka jeho stónčnje tola poraže kaž tamneho hordeho Žaraona, kotryž chzysche wjazy samož

hač tón Wjěšchny sam a namaka hwoj nahnj kónz w nawal-
nych žolmach čerwjeneho morja. Tola tym ponižnym darwa
Bóh hnadu: Božo, budž mi hrěšnikkej hnadny, wufnaje ponižnje
tón žlownił, a wón dostanje Božu hnadu a dže sa praweho dele
do hwojeho domu. Na ponižnym ma Bóh spodobanje a po-
wyschšchi jeho. Čłowjeł, próch wot prócha, semja wot semje
wofaty, hdyž hwoju klaboscž a njemóz pónaje, dha tón Szwjaty
a Wšchemózny jeho scžini hwoje džěcžo, Bože džěcžo a herbu kra-
nych njebjež. Tym ponižnym darwa Bóh hnadu.

Čazaj ponižnosčju s ruki lubeho Wótza. Wjele čerpi čłowjeł
Duž ponižuje se so psched Bohom. Pětr wopomina; „Po-
nižuje se so pod Božu wšchemóznu ruku.“ S tym je prajene:
ponižuje se so w bolosčzi, w domachpytanju, kotrež Boža hplna
ruka scžele. Wšmicže to na so bjes mórčzenja, wšmicže to s džě-
pšches hwoju winu: khoroscž scžěhuje nještrósbne, nješchwarne
žiwjenje; jastwo trjehi mordarja a paducha, khdoba pschindže
w starobje po pscheczinjenju, we wopikstwie a wobžranstwie ja
mlode lěta. Wjele čłowjekow čerpi pał tež bjes hwojeje winy.
Woni steja pod Božej móžnej ruku: tu je jedyn čaž žiwjenja
khorj a drusy so wjekeła stajneho derjeměcža. Tam jena hwojba
wjazy hwojich starow psches wójnu abo khoroscž šubi, a druha
s žpla kmjercž nječujuje. Tu strowy čłowjeł, sepjera starscheju,
w mlodosčzi mrěje, a tam hubjeny čaža na wumoženje. Někotru
šubi strowoscž a stawy, čžeho dla njeje hndom mormy?

Sčto su čłowjekojo tola hižom pomyšlili hudańcža hweća,
wobstejnoscže na semi! Sso praschecž, hač je šhotuje šlepy pschi-
pad abo šty wofud, nam njepomha. Šako nasch Šbóžnik we
puscžinje hlodu tradasche a w Getsemanje so rudžesche a na
kščižu krawajesche, so wón tež njeprašesche: čžeho dla a s wot-
fal mi to? Ale wón so wjedžesche jako Bože džěcžo w Božej
ruzy a snjeke tał wšcho čžěke. Sčtóz do Boha wěri, je to čžěke
domachpytanje hižom pschewinyl a čžuje so psches nje žohno-
wany. Wón so njeprašča: je to Bóh, kiž tajke hubjěnstwo na
mnje scžele? S čžim hym to saklužil? Šferje so ponižnje
poda do teho, sčtož Bóh scžele, a rjeknje: sčtož čžini Bóh, wšcho
dobre je; psches wjele tyschnoscže mamy sańcž do Božeho krale-
stwa; tym, kiž Boha lubuja, dhrbja wšchitke wězy k lěpschemu
klužicž. Wón kaž Šchěžepan pod kamjenjemi hwojich morda-
rjow, kaž Barwol pod hidu židow a póhanow křwali tu ruku teho
njobjeskeho Wótza, tež hdyž bije; a rjeknje kaž pobožny Šiob:
„Ssmj to dobre wot Boha dostali a njedhrbjeli to šle tež braczž?“

Tajke ponižowanje pał njeje jenož swontne liscenje, klužba
tych woczi, ale to je jene ponižowanje we wutrobje. Tajki pod
Božej móžnej ruku so ponižowazy čłowjeł njemórcži a njeskorži,
ale wón so dawa k pokucže wjesčž, dhyri do hwojeje wutrobny, po-
klatnje hwoje kolena, štyknje hwojej ruzy a wě a wěri wěscže a
njepowalnje, so čžze Boža móžna ruka jemu jenož k šbóžnosčzi
klužicž. Mamy w bibliji dosčž pschikadow praweje ponižnosčže
psched Bohom; a te su nam date, so bychmy tež my na nich prawu
ponižnosčž natwufnyli. Abraham prokny: ja hym so škřoblil,
rěčžecž s tym Šnješom, hač runje hym semja a popjel. Šakub
praji: Šnježe, ja nješhym dostojny wšcheje kmilnosčže a hwer-
nosčže, kotruž hš twojemu wotročžkej wopokasal. Šesajas rjek-
nje: ja hym čłowjeł nječžisteju hubow a bydlu mjes ludom se
nječžistymi hubami. David sawoła: Šnježe, ščto hym ja a ščto
je mój dom, so mi tajku hnadu wopokasasč. Šarja wotmołwi:
ja hym Šnješowa džowka, mi so stań, kaž wón čžze. A Šarwol
pšche: to je sawěseže wěrnó a jara dostojne kłowo, so Šhrystus
Šesuf je do hweća pschichol, hrěšnikow šbóžnych čžinicž, mjes
kotrujiz ja přeni hym. A Pětr, kiž bē šwucženy, w mjenje tyh
wucžobnikow rěčžecž, kiž bē potajkim jich rt a přeni mjes nimi,
bēšche tež natwufnył ponižny bjež; wón prokny: Šnježe dži wote

mnje; pschetož hym hrěšchny čłowjeł. A w naschm tekscže wón
napomina k ponižnosčzi psched Bohom.

Wo ponižnym wucži nasch tekst dale, so wón wachuje,
wachuje njenujzy nad hwojej dušchu, so ju njeby šhubil: „Budž-
če štrósbni a wachujče; pschetož wasch pschecžiwnił, tón čžert,
khdži wotolo jako ružazy law a pyta, koho by póžrjel.“ Wachuj-
my! Šnajemy šawisnu tanneho generala Šiethena. Wón
pocža sa kralowym blidom žedžo drěmacž. Někotři hoscžo krala
na to khdžbliweho čžinichu s wufměščenjom. Tón pał wot-
mołwi: Džěcži, rěčžmy bóle čžičhe, so stareho njewubudžimy;
wón je dołho dosčž sa naž wachowal. Wjele šwišuje s tym, so
wojał na straži wopravodže wachuje. Šeho šasparnoscž a nje-
khdžbliwoscž pschinjeke žylému wójšku najwjetšchi štrach. Runje
tał mamy wachowacz nasch dušchu, so špytowanje s čžajom pó-
šnajemy a k padej njepšchindženy. Šordy čłowjeł njewachuje;
měni, so nad špytowanjom dobudže a pschindže se hwojej hor-
dosčju k padu. Ponižny čłowjeł je šebi hwojeje klaboscže wē-
domny, nječjuje so wěšty a wachuje. Šeho dla je wón pschezo
štróšby a pschewinje špytowanje. Šordy čłowjeł měni, so žaneje
nusy nima, a runje teho dla šapadnje do hrěchow. Pětr, kotruž
tu napomina k wachowanju, to jara derje wjedžesche. Wón bēšche
tež ras šordy prajil: Šnježe, hdyž so wšchitzy nad tobu pohór-
šchija, dha wšchal so ja nočzu pohóršchowacz. A wón pschi-
dže k padu se hwojej hordosčju, šapre šti krocž teho Šnješa. A
jako šhapon šecži krocž šaspěwa, bu wón štróšby a šlafasche ža-
loštnje.

Wachowanje je nusne. Čžert wē a hlada, tał moł čłowške
dušche šawjesčž. „Wasch pschecžiwnił, tón čžert, khdži wotolo
jako ružazy law a pyta, koho by póžrjel.“ Še dha s žpla čžert?
Njeje nam w bibliji wopšhary, kajki wonhlada. Ale biblija a
to šle na hweće a nasche naschonenje nam praji: je jedyn čžert,
pschecžiwnił Boži a šawjedowal čłowjeskich dušchow, kiž pschezo
jenož to šle čžze a wot kotrehož to šle na hweće wufhadža; pschetož
wot Boha wono tola njepšchindže. Šaž čžert něhdy w paradisu,
jako had šwoblešany, w přenimaj čłowjekomaj pocža šbudžicž
dwělowanje na Božim kłowje: je dha Bóh prajil? tał wón tež
dženka hiščeže so čłowjekam pschikłodži: móže dha žadny Bóh
bjež, hdyž so tebi tał hubjenje dže a wón čži njepomha? Še
Bóh prawdosčžiwny, hdyž mašch ty se hwojeje hwojbu telko čžerpicz,
njes tym so drusy jenož k bohatsčtwu pschindu? Še Bóh lubosčž,
hdyž kžam a njeprawdosčžam knježicž da na hweće? Še Bóh
wšchemózny, hdyž njesčele po twojej próštwje kłoncžko abo
deschčžil? Ščto mašch wot twojeje wěry a pobožnosčže? Budž
njeprawny a kradń! Šabudž hwoju čžescž, čžičń njewinowatosčž
prjecž, pschikahaj falschnje, njewěer do biblije a čžini, ščtož čžesč.
Šał a podobnje čžert rěčži, so by čžze póžrjel, bóršy jako ružazy law,
hdžž njewěra wjele wot so čžini a štatnje wufměšchuje šem-
šcherjow a modlerjow; bóršy škradžu jako potajny had, hdžž
njelečžo do dwělowanja pschinjeke a šty njerjad wufhyma. Wón
jara móžny je, ma wjele lekšnosčže, tu jemu runa njeje. Duž
budž štróšby a wachuj!

Ponižny čžičnje dale hwoju staroscž na Boha. „Wšchitku
mašchu staroscž čžičnje na njeho, dofelž wón so sa waž stara.“
Staroscžow pošny je kóždy čžaj. Šusto čžze štyšna wutroba pod
staroscžemi šadwělowacz. Šospodať leži bjes nadžije w khorotni
a domach rudža so žona a džěcži. Šlacžeri čžěka w nozy španje
se špróžneho wócžla: ščto budže s mojego džěseča? Ščto wulicži
staroscže pschichoda dla: ščto budžemy jěscž, ščto so woblešacz?
Wšchelako šebi čłowjeł s tajkich staroscžow pomhacz špyta: pał
loškomyšlnje je wotwali na druhich, na žonu a džěcži a darwa tym
so sa šebje staracz; pał šordy měni, so budže šam s křjesom nad
hwojimi staroscžemi a so tola s nich njewudrapa. Ponižny čłow-

wjef pał je žebi wědomny žwojeje žlaboſcže a njemožy — wě, so bjes Boha nicžo činičž njemože, so pał Bóh, kiž je stworil, tež pjerzi: kotryž ptacžki pod njebježami naſpęzi a lilije na polu wobla, tež čłowjeka njeſabudže. Bóh naž do staroſcžow ſtaji, so bęchmy žo jeho dđerželi. Wón ſemſte ſepjery roſtama, so bęchmy jeho pomoz pýtali. „Wón žo ſa naž stara“, tał ſ njepowalnej howěru praji Pětr, kiž je wjazy staroſcžow mět hacž ty. A Bóh je žo dotal tež ſa tebje starał kaž nan ſa dđerčžo. Duž čžikn tež pſchidodnje wſchitke žwoje staroſcže na njeho. Staroſcže njenaſpęza, njewuſtrowja, njepoſpęlnja. Ty nicžo ſe staroſcžu wot Boha njewoſnjieſch, wſcho ſ wulkeje wježoſcžu pſches próſttu doſtanjeſch. We próſttowe wuſpęaj žwoju wutrobu Bohu: wón je wſchedomožny a dobročžitny. Franča, ſakožet žyrotownje w Halli, wuhlada, ſo je jenož hiſcže 16 kroſchotw w poſkadnižy, dha wón padže na žwoje kolena a žo modleſche: „Mój luby Wótcže, naſche dđerčži nimaja khlěba; ty žy Wótcžež, te dđerčži žy tвое. Ty maſch radu a pomoz a žmilnu wótzowſtku wutrobu.“ A wofomil poſdžiſcho pſchidžže wofot a pſchinježe 10 tolet a džen poſdžiſcho pſchidžže 6 krocž wjazy wot njeſnatyč žmilnyč daricželow. Ženicžte, ſchtož maſch čžinicž, je, ſo tvojou staroſcž woprawdže čžiknjeſch na Boha.

A ſlóněžnje: ponižny ſtoji twjerdže we wěrje: „Temu ſtejče napſchecžo twjerdže we wěrje a wěſcže, ſo runje te žamžne čžępjenja na waſchich bratrach žo doſonjeja.“ Kſchecžijenjo žy wozazy, kiž na kolonach, pſches Bože žlowo a modlitwu žo będža. Džeja wſchemu ſtrachej napſchecžo kaž David Goliatej: ja pſchidnu w njenje teho Anjeſa Zebaoth. Kroſchtuja žo, ſo žame njecžępja, ale wjedža: jich wjele čžępi bóle a dlěje. A čžępjenja wěry dha, kaž čži čžitarjo naſcheho tekſta je naſhonichu pſches hidu žwěta, tež nam nježku žyle njeſnate! Čžim nuſniſcho, ſo twjerdže žejimy we wěrje. Křónowaný dohčęet budžeſch haſle potom, hdyž ſ křutej wěru pſchewinjieſch wſchę ſpýtowanja pſchecžęhania. Šbóžny tón čłowječ, kiž ſpýtowanje ſnježe. Pſchetož hdyž je žo wuſprawnoſčik, doſtanje křónu teho žiwjenja. Pětr je nam žam najlępſchi pſchiklad w twjerdžeſtejenju będženju, dohčęu.

A ponižnym, niž hordym pſacži to žlubjenje: „Bóh powſchſchſchi w žwojim čžažu.“ Nalemjenu ſežinu wón njebudže dolemičž a žehlity žužoh wón njebudže wuhažnyč. A jene powſchenje je hižom, hdyž w bolocži pokutu čžiniſch, hdyž čžępſich ſ wježoſcžu wjedžo: Bóh njepožoži wjazy na tebje hacž ſnježeſch, a, ſchtož na tebje kladže, čži njieſč pomha. A čžępſich tež jenož maſu křiwilu, ta křažnoſcž pał w Křyſtuſku Jeſuſku, te kotrež žy powoſany, je wěczna. A tón Bóh teje hnady budže žam tych ponižnyč dohotowacž, wobtwjerdžicž, poſpęlničž, ſakožicž, ſo njepſchidnu k padu, ale wěcznu křažnoſcž herbuja. Žemu budž čžeſč wot wěcznoſcže hacž do wěcznoſcže. Samjeń. Kſch. w K.

Hdyž ja jenož tebje mam o luboſcž bójſka ty najkřažniſcha, mam wſcho ſchtož wěcznje potrebam.

S l ó ž : Kał ſbóžny žym, hdyž wotpocžuju.

Čžy žiwjenje ty žitwe we mni,
Njech wumrje wſcho, ſchtož nježy ty,
Pój, Jeſu, luboſcž, pój ty te mni —
Do mojej duſche, wutrobny.
O ſo bęch moht ja tebje doſtačž,
Ty mój, ja twój na wěczne woſtačž,
Bęch njemět wjazy ſrudobny.
O, reka wjež'la, ty mje kſchewiſch
Hdyž we wutrobje mojej będliſch
Mój Jeſu křažny, luboſny.

Wutroba taſle lubowaza,
Daj, ſo ja tebje lubuju;
Bjes luboſcže wſcho njeje, wſcho kłaza —
Tam wježele, mět nimaju.
Mje luboſcž tvojka čžyła wohręcž,
Daj w tвоеj luboſcži mi dohčę
Dha wutroba žo wježele!
W wutrobi dohčę, ty najwſchſchſchi,
Dha tвое dohčęje mje pſchi,
Čžym žitny, čžępju, wumru čži.

Plodž do mnje wutrobinu luboſč,
Njež džeła w žwěrnej luboſcži,
Njež da mi wſcheho ſboža poſnoſčž,
Tu wobradž luby Anježe mi,
Njech ſmęžleny kaž ty žym pſchęzo,
Mi ſnamjo tвое žwęcž pſchęž' rjeńſcho,
Twój ſakož woſtań žwjatny mi,
So pſchecžela a njepſchecžela
Mam lubo tu, kaž žada wěra
We kſchecžijanſkej wutrobi.

Mam čžępicž w tyſchnoſcžach a w nuſach,
Dha pomhaj ty mi to wſcho ſnjeſčž,
Čžyčž luboſcž dęrbi tu we křylach,
Čže ſlote ſtwjelza w njeju žnjecž!
Ty křwaſch mi we priednyhčžu,
Daj, Jeſu, ſo ſa tobu žlędžu,
Wſchę ſpřózne ſtawy poſpęlni mi,
We będženju daj nowu křrobloſcžž,
Po křižju daj tam wěcznu ſbóžnoſcžž,
Twój žlódki mět po njeměri.

Daj mi tej wěry žwětko, mozy,
So plody dobre pſchinježny,
Mje haſoſu čžin, kiž plód nožy
Pſches tebje, peńko winowny,
Mi ſkala žy! wſcho čžył mi daricž,
Na tebje Jeſu wſcho čžu waricžž,
Ty mojej wěry ſakož žy!
Čžył njewěry dwěl tež mje ſnicžicž —
Čžył ſ pomozu žo te mni bližicžž,
Toh' křoroh' duſcha wuſtrow ty.

So nadžija mož' njepodleži;
Kſchiz twój budž jejna křtwiza,
Mi pomhaj, ſo wſchón ſtył žo ſhubi
O Jeſu moja nadžija! —
Čžwět do křuchow b'dže jónu ſpadacž —
Ja pał čžu pſchęž' na tebje křadacž
O žwětko mojej nadžije!
Čžu w luboſcži nětł tebje koſchicžž,
Mje tvojka ruka čžyła wodžicžž,
Budž, woſtań ſo mnu luboſcž ty.

Kſchiz twój mje dowjedž k ponižnoſcži,
To moja čžeſč a pſchę budž —
Pad — hańba pſchidžže po hordocžži; —
Mje twój Duch wjedž tón prawny pučž.
Čžtóż woſtanje we kſchecžijanſkim žlubi
Čži žwěrnny, tón žo tebi lubi,
Ty ſ prócha jeho poſbęhnjeſch.
Čžiti do duſche mi ſnamjo tвое,
Budž, woſtań wježele nětł moje;
Ty dom mje ſbóžnje powjedžeſch.

Zyrkej a stat.

Pjenježne wobstejnoscze abo financy zyrkwoje kebi hadaja, so tež jenotliwe wožadny wscho samoženje, kotrež maja, tak naložuju a wutrzebaja, so ma teho wunoschka, kotryž je naschim tuczašnym wobstejnoscizam pschiměrjenu. To placzi tež wo ležomnoszczach, potajkim pschedy wschēm wo polach a lukach. Tehodla budža so wotnajenske pjenješy powoschittownje powoschecz dyrbjecz a to niz po pjenješach ale kaž so to bóle a bóle stawa, po tworach, wožebje po rozžy. Pschi statnych kubkach placzi so na kórz nětkle hižo na 3 zentnarje rozki a podobne placzišny kšychišch tež druhdže. Jedna so tež wo tym nětkle, hačz njeby najlěpje bylo, so by so tole wotnajenje jenemu wotnajenskemu hamtej abo wubjerkej pschepodalo, kotryž tutu wěz sa zyrkej psches žyly kraj sraduje. A tole je to nalepsche.

Pschezo njeje hišcže wuczinjene a dorjadowane, schto a keltu ma stat zyrkwi wurunanja placzič, hdyž to k dželenju statu wot zyrkwoje dóndže. So pak to kóždy stat dyrbi, tež sakski, to je sawěščzene psches wulkostatnu wustawu (Reichsversammlung). S zyrkwoju je jeje dobre prawo. So by s zyrkwoju jenož tež byla dobra šwěra jeje stawow, wschěch kšchesczanow!

Serbste mišionstwo.

Tyždenit Bratrowskeje Jednoty „Herrnhut“ wosprawja we swojim 15. czišle wo pišmowškim mišionstwie, kiž je so w sardžentym lěcže w Niskej sakožilo. Tam je so bratr Bachmann jako pišmowški mišionar sa wokolnoscz Niskeje postajil. Wón podawa swoju přenju wospramu, kiž je jara sajimawa. Něczi wo tym, kak musne je jeho džěto a kak czežke, ale tež kak rjane. Do jeho wokrješa kšuschjeja tež serbske wožy, a wón praji, so je žadanje po cžitanju nabožnych pišmow mjes Serbami wjetsche hačz mjes Němzami. Sa jene lěto je w 12 wšach (serbskich a němškich) sa 8100 hriwnow pišma wospschedal a 465 cžitarjow sa němšce nježěšče kopjeno dobyl. —

W přjedawšich lětach je knihowne towarštwu dweju kolportěrow, — póštow — do serbskich wožadow wšpóšćalo. Tež we Delnjeje Sužizy je tajke skutkowal.

Tute powołanje je dženska pschi šamym bjes wuhladow. Wot kolportěrstwa njemóže ničto žiwy bycz. A knihowne towarštwu nima drje telko šredkow, kolportěrow na došahaze waschnje šaplaczič.

Kolportěrstwo šame pak tež njespokoji! — Trjebamy sa serbske wožadny jeneho abo radšcho — tsjoch mišionarow — kiž bychu domjazu ewangelišaziju pěstowali, a pschi tym serbske knihi wospschedali a sa „Pomhaj Bóh“ cžitarjow hromadžili. — Kóždy dyrbjal jako „Serbski bratr“ serbske šwójby wopntacž, so s nimi modlicž, nabožnych Serbow šhromadžecž, serbske nutnosče wotněwacž, s krotka žiwe kšchescžianstwo šbudžicž mjes serbskim ludom! — Wamy we Bruskej s najnujšcha tsjeczki serbskich wožadow, kiž šu w poslednich lětach němškich duchownych dostale. Wšchudžom pak je hišcže s džěla wjele serbskich šwójbow. — Wamy šwójatu pschižlušchnoscž, so wo nje staracž, a móže so to po něczišich wobstejnosczech jenož tak stacž, so jim šcželemy naschich „bratrow“.

Trjebamy tajkich bratrow nimu měry nusnje! Wěm drje, so k temu kšuschka wožebita hnada Boža, ale šym pschěšwědcženu, so so tajžy w naschim nabožnym ludu namakaja. — Něcž tutón nastawil k temu pomha!

Alle kak so ma s pjenježnymi šredkami? Tajki bratr chze tež žiwy bycz a ma so tež šaležnje šaplaczič. — Měnju, so je to derje móžno! — Wot pschedatych knihow a wot dobyčja cžitarjow sa „Pomhaj Bóh“ ma so jemu to podawacž, šchtož knihišupž do-

stanje, potajkim 30 procentow. Dale ma so jemu mšda šwěščke psches knihowne towarštwu a psches serbske wožadny. — Něcž móžno bylo, so by so tež wožebita kolekta sa serbske mišionstwo hromadžila? —

Bratra Bachmana podpjera krajnozyrkwoina jednota. — Šnano by tuta tež nam pomhala? A tehorunja druge šjednocženštwu, kaž šnutštwone mišionstwo w Sakskej a druge? Šdžel je wola, tam je tež pucza! — Wožebje dyrbjalo so pschezo šašo na serbskich kemschenjach sa serbske mišionstwo hromadžicž a so telja nje modlicž. Serbske mišionstwo dyrbjalo do najwážnišchich naležnosczow serbskich wožadow kšuschecž! —

Serbški bratr budže so wěščze rady do serbskich šwójbow pschijimacž, w kotrychž šwójbu hospodu dostanje. — Šdžel pschidžel jako „serbski bratr“, budže so jemu wěščze doměrjecž. Wón móže najch lud špóšnatwacž a šjednocžicž a pomhacž šakhowacž.

Nječ so nashonjenja Bratrowskeje Jednoty derje wužitwaja, kiž je bratr Bachmann we wožebitej knišy nadrobne wopišal! —

W Katolškim Wožole piša so jara wobhladnivoje wo nusnoscz serbskich mišionarow. Wch ewangelišy Serbja trjebamy něcžto žyle podobneho. — Jenož šapocžatš tajšeho mišionstwa by bylo pschijitajenje „serbskeho bratra“. —

Prošymy, so by so wo tutej wěžy dale rěcžalo, a so by so naležnoscz prawje doškadnje wospominała. To je naležnoscz žyšeho serbskeho luda. —

Š bliska a š daloka.

— W Berlinje je so šašo žadlawy njeskutk stal: Ministra Nathenana šu morili. To njeje jenož njeskutk na tutym jenotliwym mužy, ale njeskutk nad žylym krajom a ludom. Šak wulki, to naž pschichodne dny a cžachy hišcže wucza. So wulki, s teho šmy w šandžentych dnjach hižo něcžto šacžuli. Šsobotu dopoldnja wokoło 11 hodž. je so njeskutk w Berlinje na kralowškej alleji stal. Minister jědžesche s automobilom, sa nim pschijědže drugi; s tuteho so tsčesche a tež so rucžna granata cžičny. Minister, kiž bě dužy do ministerija, bě wjazy krocž czežke šranjeny a hnydom morowy. Něcž je so njeskutk stal, s kaježěškuli štronny a kaježěškuli pschicžinow dla, wón dyrbi so šakudžowacž. Na mordarštwu njesakšlužišch a njetwarišch ženje trajaze, wěrne šbožo, niz to jeneho luda, niz to jenotliwego cžlowjeka. Wóh šnjes chžyl hnadnje dacž, so njeby našch lud a kraj psches tón njeskutk cžerpił nowych cžěknoscžow a boloscžow! — Runje kaž so tónle sa žyly lud šcžěhšowšopolny njeskutk šakudžowacž dyrbi, so to njeje šakožl noweho a trajazeho šboža nascheho luda, tak placzi to wo wschěch njeskutkach, tež wo tymi, kiž so we mašym stawaju, a to njetrijeba jenož mordarštwu bycz, ně, runje tak paduchštwu, jebanje, namóž abo podobneho. A telko tajšeho stawa so tola nětkle pschēs žyly lud, mšchcžanski a wješny. Wožebje, telko so šradnje! A pschi tym chzedža a móža potom šbožowni bycz, mēr mēcz a pokoj! Jeli so to maja, kak wšohi, wožarowanja hódny to woni a s nimi tón lud, w kotrymž so tajšeho stawa! Šhore, haj morowe je w nim wscho, šchtož šacžučka dobreho a špratneho a pěkneho w nim! Šak móže tu noweho žiwjenja nastawacž, kak wotšhorjenja pschidžicž, hdyž předy niz boloscžowšopolne hojenje! So by tola pola jenotliwych kaž pola žyšeho luda mēl šastupa do žiwjenja a do wutrobny tón jedyn lěkar: Jesuž Šhryštuš!

Šistowanje: M. w Bul. sa 4. p. Tr. — L. w B. sa 5. p. Tr.

Šamolwity redaktor: šaraš W y r g a c ž w Wožacžizach.
Cžišcž Ššmolerjež knižicžišcžecžnje a knižarnje,
šap. druž. s wobm. ruš. w Budyščinje.